

[Aksel Møller.]

hed for at rette paa det. Man kunde maaske gøre det ved at opgive Loftet paa de 2.000 Kr. Jeg ved ikke, hvad det vilde koste, men det ved maaske den højtærede Finansminister, hvis man indrømmede en Fritagelse, der under alle Omstændigheder var paa Halvdelen af Hustruindtægten. Jeg tror ikke, man helt kan sige, det vilde blive det dobbelte af det beregnede, det vilde utvivlsomt blive en væsentlig større Sum; men maaske kan et saadant Tal skaffes frem under Udvalgsbehandlingen, hvis der altsaa bliver Tid til det.

Ud fra det Motiv, som dette Lovforslag om Hustrufradrag efter min Mening bør bygge paa, nemlig Tilvejebringelse af et forøget Udbud af den kvalificerede Arbejds-kraft, der i Dag befinder sig i vore Hjem, og som under ganske særlige Omstændigheder kunde tage Arbejde uden for Hjemmet, mener jeg, at man foreløbig kan tolerere Lovforslagets Begrænsning til det Selverhverv, der finder Sted uden for Mandens Virksomhed.

Jeg maa ogsaa have Lov til at komme med den Beklagelse, at vort Skattesystem alt for krampagtigt bevarer Præget af sin Oprindelse, som alene var det Hensyn at skaffe det offentlige Penge i Kassen. Men siden den Tid er Skatterne vokset i uhyre Grad, og den Højde, de har i Dag, og det Tryk, de lægger paa Befolkningen, gør, at Skattepolitikken i vore Dage spiller en meget, meget større Rolle og er et meget, meget stærkere Middel til Opfyldelsen af en Regerings Politik, end maaske noget andet Middel er. Her har vi staaet over for Eksemplet med Hustrufradraget, men man kunde ogsaa pege paa andre Sider af en Skattepolitik, der kunde hvile paa andre Motiver end netop det at skaffe Penge i Kassen.

F. Eks. er det efter min Opfattelse uheldigt, at Skattemyndighederne for Tiden modarbejder en Politik, der fra de enkelte Bedrífers Side her i Landet gaar ud paa at tilvejebringe bedre Forhold mellem Bedrift og Arbejdere ved bestemte Henlæggelser til særlige Formaal inden for Virksomheden. Ekstraordinære Tilskud til en Pensionskasse maa efter Skattevæsenets nuværende Praksis ikke fradrages i den skattepligtige Indkomst. Ekstraordinære Henlæggelser til Fonds inden for Virksomhederne, som tager Sigte paa at opbygge en kommende Pensionsordning, maa ikke undrages Indkomstskatten. Understøttelsesfonds, som opstaar i Virksomhederne, og som ofte modtager store Tilskud fra Virksomhedernes Økonomi,

kan ikke fradrages Indkomstskatten. Skattemyndighederne tillader i Øjeblikket kun, at saadanne Henlæggelser bliver skattefrie, hvis de hviler paa et en Gang givet Tilsagn og skal overdrages til disse Formaal med Regelmæssighed. Nu ved jeg naturligvis godt, at man kan hævde, at hvis saadanne Tilladelser blev givet af Skattemyndighederne, vilde Virksomhederne benytte dem til at skære Toppen af Indkomsten og dermed skaffe sig en mindre Skattebyrde. Men paa den anden Side maa man dog indrømme, at det er langt dyrere for Virksomhederne at yde f. Eks. et Tilskud paa 10 000 Kr. eller 100 000 Kr. til en Fond inden for Virksomheden til Brug for Virksomhedens Funktionærer eller Arbejdere, end det er at betale Skat af dem. For ved at betale Skat af disse sidste 10 000 Kr. eller 100 000 Kr. faar de dog stadig væk en ikke uvæsentlig Del i Behold til Virksomhedens egne snævrere Formaal. Jeg synes, at dette Spørgsmaal er af en saadan Karakter, at det burde være Genstand for dette høje Tings Overvejelse og burde behandles i Forbindelse med en Lovgivning som den, vi behandler her. Men det er der altsaa nok ikke Tid til. Særlig megen Grund var der til at gøre det i Aar, fordi det sidste Aar med store Fortjenester, 1946, giver en Mulighed for at forøge Fondene inden for Virksomhederne, og ingen i det høje Ting kan jo have nogen saglig Indvending at gøre mod en Forøgelse af disse Fonds.

I det hele taget savner jeg, synes jeg, i Skattepolitikken et Sammenspil mellem den almindelige Politik, der maa føres i Samfundet, og de rent finansielle Hensyn, som naturligvis i høj Grad skal iagttages. Maa jeg nævne, at den højtærede Finansminister for nogen Tid siden her i Tinget holdt en endda meget interessant Tale — og det vil jo, naar det er Finansministeren, der holder den, sige en virkelig opsigtsvækkende Tale —, hvori han dvælede ved Investeringsbehovet her i Landet og gjorde det op til, at der i Krigsaarene manglede Investering for mellem 5 og 6 Milliarder Kr. Jeg synes, at Maaden til at fremkalde en Dækning af denne Mangel maatte være i Skattepolitikken at indføre friere Afskrivningsregler. Det er efter min Mening det mest virksomme Middel til at forøge Investeringens Tempo. Ganske vist var vi i Sommer paa Finansministerens Tilskyndelse i den Situation, at vi gennemførte en Bengangsskat, hvis meget betydelige Virkning var den, at den tog de Formuer eller Dele af de Formuer, som i Virksomhederne repræsenterede den Investeringsvirksomhed,